

Oké. Mostanában ismertem meg városi nyelvünknek ezt a bizonyára nem régóta felkapott szavát. Valaki figyelmeztetett rá, hogy egy tisztviselőnőtől hallotta, de nem tudja, mit jelent. Magam sem tudtam, tehát annál inkább érdekelt, miféle szó lehet. KÖNYV—ORSZÁGH Angol nyelvtana vezetett nyomra, egészen váratlanul, mert lapozgatása közben a 162. Japán a rövidítések közt egyszerre csak ez tűnt szemembe: O.K. Utána van vetve a kiejtés, a két betűnek angol neve (ezt azonban egyszerűség okáért a nyelvtan pontosabb jelölésétől eltérve magyar helyesírással írom): *óké*, majd a jelentés következik: *Helyes!*

Hát helyes. Csak hogy ebből még nem tudom, miért jelentheti az O.K. angol rövidítés azt, hogy *helyes*. Megnézem oxfordi szótáramat (The Concise Oxford Dictionary. 1934.), s ott az O¹ címszóban azt olvasom, hogy az O. tréfás rövidítése az *all* szónak ebben: O.K., a K. pedig annyi mint *correct*. Így már értem a dolgot. A rövidítés nyilván azért tréfás, mert a helyesírás szerint az *all correct* rövidítéséül *a.c.*-t kellene írni (vagy *A.C.*-t), mint hogy azonban a két szónak — úgy hozzávetőleg jelölve — *ól korekt* a kiejtése, ennek a kiejtés szerint való írásnak a kezdőbetűihez igazodik a rövidítés: O.K. Az angolban is újabb fejlemény lehet ez, mert pl. YOLLAND szótárában nem találom, s a TOUSSAINT—LANGENSCHIEDT-módszerű nyelvtanító leveleknek régibb, nagy kiadásában sincs meg a rövidítések között (105. kiadás), de az újabb, kis kiadásban már megvan (2. kiadás, 257. l.). JONES kiejtési szótára szerint (An English Pronouncing Dictionary. 1924.) angol kiejtése — megint egyszerűsített átírással — csak *óké*, tehát az *ó* alighanem a magyar kiejtésben rövidült meg, és lett az *óké*-ből *óké*.

Milyen úton-módon kerülhetett hozzánk a helyeslés kifejezésére ez az új fölösleges idegen szó? Talán az Amerikába kivándorolt magyarok beszédéből. Mintha erre vallana újabb irodalmi nyelvünknek következő adata. Farkas Imre közölte a Magyar Nemzetben ezt az érdekekes apróságot (1948. augusztus 1., 4. l.): Egy vidéki újságírónk valamikor régen kivándorolt Amerikába, és New Yorkban gazdag tollkereskedő lett belőle. Mikor aztán egyszer hazajött látogatóba, a sok rokon mind jelentkezett — örökség reményében, egy távoli rokona pedig épenséggel verses levélben üdvözölte. Az egykori újságíró ezzel az elmés makámával felelt neki:

„Ön is rokon? O-ké! Másodfokon? O-ké! De kedves rokon, ugye nem veszi zokon: Ok-é a haragra, ha semmi se lesz a rokonoké?“

Itt vége is szakadt volna ennek a kis cikknek, ha véletlenül kezembe nem kerül egy Washingtonban megjelenő földrajzi képes folyóiratnak 1940 januári füzeté (The National Geographic Magazine). Ennek 135. lapján egy fénykép egy madárőrt és két iskolás kis fiút ábrázol. Az őr egy vadászó felől kérdezetgi a fiúcskákat, és följegyzi a tőlük hallott adatokat. A kép alatt egyebek közt ez a szöveg olvasható: *Okay, young fellows, that's all today!* (Jól van, kis cimborák, ez ma az egész!) Azt következtetem belőle, hogy az amerikaiak *O.K.* helyett *okay*-t (vagy *okay*-t is) írnak, ezt az írásmódot azonban nem találom sem az oxfordi szótárban, sem Jones könyvében, amerikai angol szótár pedig — sajnos — nincs kezem ügyében.

NAGY J. BÉLA.